

Sygn. akt II Ca 466/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski

Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Misztal-Konecka

(delegowana)

Protokolant Sekretarz sądowy Emilia Trąbka

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2015 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy L.

przeciwko A. D.

o zapłatę kwoty 32681,74 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 21011,90 zł od dnia 1 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 11669,84 zł od dnia 25 lipca 2014 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 18 grudnia 2014 roku, w sprawie I C 636/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od Gminy L. na rzecz A. D. kwotę 604,20 zł (sześćset cztery złote dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Andrzej Mikołajewski Dariusz Iskra Joanna Misztal-Konecka

Sygn. akt II Ca 466/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 grudnia 2014 roku powód – Gmina L. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądającego od pozwanej – A. D. na rzecz powoda kwoty 32681,74 zł z odsetkami ustawowymi:

a) od kwoty 21011,90 zł od dnia 1 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty i

b) od kwoty 11669,84 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty

oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 2-3).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zajmuje lokal nr (...) w budynku przy ul. (...) w L., którego jest współwłaścicielem, zaś Gmina L. reprezentowana przez Zarząd (...) w L. prowadzi zarząd przedmiotową nieruchomością na podstawie przepisów o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia, z uwagi na to, że właściciele tego

budynku nie sprawują zarządu we własnym zakresie. Pozwana z racji zajmowanego lokalu zobowiązana była i jest do uiszczania kosztów zarządu nieruchomością przypadających z tytułu lokalu znajdującego się w jej dyspozycji. Z tego obowiązku nie wywiązywała się i nie wywiązuje się, czym doprowadziła do zaległości w kwocie 21011,90 zł za okres od dnia 1 listopada 2003 roku do dnia 31 maja 2014 roku.

Powód wskazał, że z tytułu zwłoki w zapłacie powód naliczył pozwanej odsetki ustawowe w skali miesiąca, za dany miesiąc, od kwoty narastającego zadłużenia – salda. Kwotę tę powód zsumował, co dało łącznie sumę 11699,84 zł, która została doliczona do należności głównej. Powód wskazał, że szczegółowy sposób wyliczenia zobowiązań pozwanej zawiera przywołany w pozwie dowód – stan finansowy konta.

Powód wskazał, że wezwał pozwaną do uregulowania zaległości, lecz wezwanie to pozwana pozostawiła bez odpowiedzi.

*

Nakazem zapłaty z dnia 17 września 2014 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 755/14, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił w całości żądanie pozwu (k. 33).

*

Od nakazu zapłaty z dnia 29 października 2014 roku pozwana – A. D., reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła sprzeciw, którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania (k. 37-39).

*

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie oddalił powództwo i zasądził od Gminy L. na rzecz A. D. kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 76).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że A. D. zajmuje lokal mieszkalny nr (...) w budynku przy ul. (...) w L., którego jest współwłaścicielem. A. D. zawiadomiła Administrację (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w L. pismem z dnia 13 grudnia 2002 roku o objęciu w posiadanie tego lokalu. Administracja (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. otrzymała pismo w dniu 7 stycznia 2003 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że „Zarząd (...) w L.” pismem z dnia 20 października 2003 roku zawiadomił A. D., że wykonuje w oparciu o art. 752-757 k.c. „zarząd nieruchomością położoną przy ul. (...) w L. prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia w zakresie zwykłego zarządu i obciążeniu jej z dniem 1.11.03 r. miesięcznymi opłatami za zajmowany lokal (...) w budynku przy ul. (...) w L. w kwocie 154,55 zł”.

Sąd Rejonowy ustalił, że Zarząd (...) w L. pismem, które wpłynęło do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. w dniu 17 maja 2004 roku, powiadomił A. D., że od dnia 1 marca 2004 roku ulegają zmianie opłaty za wodę i śmieci i od 1 marca 2004 roku miesięczne koszty eksploatacji lokalu z opłatą za abonament za wodomierz wynoszą łącznie 154,55 zł, a zaległość „czynsz + świadczenia + odsetki” wynosi 2491,17 zł.

Sąd Rejonowy wskazał treść kolejnych pism doręczonych pozwanej w okresie od lipca 2004 roku do kwietnia 2014 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że „Zarząd (...) w L.” pismem z dnia 24 czerwca 2014 roku wezwał A. D. do zapłaty na rzecz Gminy L. kwoty 32681,74 zł tytułem zaległych opłat za świadczenia i zaliczki na koszty eksploatacji.

Sąd Rejonowy ustalił, że Inspektor (...) A. M. wykonała zestawienie należności obciążających A. D. za okres od 8 lipca 2011 roku do maja 2014 roku – w łącznej kwocie 8879,51 zł.

Sąd wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów i wyjaśnił, że autentyczność dokumentów złożonych przez stronę powodową nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Sąd wskazał, że pełnomocnik pozwanej konsekwentnie zaprzeczał twierdzeniom strony powodowej, w szczególności co do zasadności i wysokości dochodzonej pozwem kwoty, podnosząc, iż powód nie udowodnił roszczenia objętego pozwem, mimo kwestionowania przez stronę pozwaną zasadności i wysokości roszczenia. Złożone dowody nie potwierdzają zasadności i wysokości roszczenia powoda i są to tylko wyliczenia nieznajdujące poparcia w poniesionych wydatkach.

Sąd wskazał, że innych dowodów strony nie przedstawiły w toku rozprawy, zaś zestawienia tabelaryczne przedłożone przez powoda, jak i pisma kierowane do pozwanej, nie są wiarygodnym dowodem na okoliczność zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia wobec braku dowodów potwierdzających ich poniesienie.

Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo podlegało oddaleniu w całości „z uwagi na nieudowodnienie, co do wysokości, a także zasadność podniesionego zarzutu przedawnienia”.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 117 § 1 i 2 zd. 1 k.c. oraz art. 118 k.c. i wyjaśnił, że opłatę z tytułu zarządzania nieruchomością wchodzącą w skład należności za zajmowanie lokalu mieszkalnego oraz inne należności wchodzące w skład opłaty, których regulowania domagał się powód od pozwanej z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w L., uznać należy za świadczenie okresowe. Gmina L. reprezentowana przez „Zarząd (...) w L.” wniosła pozew w niniejszej sprawie w dniu 8 sierpnia 2014 roku, wobec tego jej roszczenie, jako okresowe, przedawniło się co do opłat, których termin wymagalności przypadła przed dniem 8 sierpnia 2011 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego zasadne mogło być co najwyżej jedynie roszczenie powoda co do należności wymagalnych po dniu 8 sierpnia 2011 roku.

Sąd wskazał, że powoda obciążał ciężar udowodnienia przesłanek odpowiedzialności i wysokości dochodzonego świadczenia. W ocenie Sądu Rejonowego powód nie udowodnił zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, gdyż z przedstawionych przez pełnomocnika strony powodowej tabel rozliczeniowych: „stan finansowy konta”, „zestawienie wpływów” oraz powiadomień o zmianie stawek za świadczenia – nie jest możliwe ściśle zweryfikowanie kwoty dochodzonej pozwem oraz dochodzonych odsetek od kwot częściowych (miesięcznych). Co prawda z przedłożonych przez powoda pism, za pomocą których pozwana była informowana o ustalonych przez (...) w L. stawkach opłat, wynika jakie to były kwoty miesięcznie, za jakie konkretnie świadczenia i od jakiej daty obowiązujące, jednakże pełnomocnik pozwanej kwestionował zasadność i wysokość tych kwot. Wobec stanowiska strony pozwanej i oceny dokonanej przez Sąd, stwierdzić należało, że dokumenty przedłożone przez stronę powodową nie były wystarczające dla ustalenia zasadności i wysokości należności od pozwanej na rzecz powoda tytułem sprawowanego zarządu nieruchomością, w której znajduje się lokal za zajmowany przez pozwaną.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 98 § 1 k.p.c.

*

Od wyroku z dnia 18 grudnia 2014 roku apelację wniósł powód, wskazując, że zaskarża ten wyrok w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 9977,32 zł.

Powód wniósł o:

„1) (...) zmianę (wyroku) i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 9977,32 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 8.879.51 od 01.06.2014 do dnia zapłaty i od kwoty 1.097,81 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, wraz z kosztami postępowania w/g norm przepisanych za obie instancje ewentualnie

2) uchylenie w całości wyroku Sądu I instancji i przekazanie Sądowi I instancji sprawy do ponownego rozpoznania”.

Powód zarzucił:

„1) naruszenie prawa materialnego przez przyjęcie, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia zgodnie z art. 6 kodeksu cywilnego

2) obrazę przepisów postępowania – art. 233 kpc poprzez błędną ocenę dowodów przez przyjęcie, że cykliczne informacje powoda o wysokości opłat jakie powinna uiszczać pozwana w danym okresie nie jest wystarczającym określeniem wysokości roszczenia w gdy pozwana nigdy nie kwestionowała ich wysokości” (k. 85-86).

÷

W piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2015 roku powód wskazał, że zaskarżył wyrok tylko częściowo, to jest co do kwoty 9977,32 zł i wnosi o jego zmianę lub uchylenie w „w/w zakresie” (k. 91).

÷

W odpowiedzi na apelację pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie „od pozwanego na rzecz powódki” kosztów procesu za drugą instancję według norm przepisanych (k. 99101v).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., zaś zaskarżony wyrok, pomimo częściowo nietrafnego uzasadnienia jest zgodny z prawem.

Na wstępie należy wskazać, że z treści apelacji i z pisma procesowego z dnia 5 lutego 2015 roku wynika, iż w rzeczywistości zakresem zaskarżenia objęty został wyrok Sądu pierwszej instancji z dnia 18 grudnia 2014 roku w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 9977,32 zł z odsetkami ustawowymi:

a) od kwoty 8879,51 zł od dnia 1 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz

b) od kwoty 1097,81 zł od dnia 8 sierpnia 2014 roku (dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

Zaskarżając wyrok powód odwołał się niewątpliwie do treści zestawienia dołączonego do pisma procesowego z dnia 14 listopada 2014 roku, w którym wskazano zakres żądań za okres od dnia 8 sierpnia 2011 roku do dnia 31 maja 2014 roku (k. 72).

Wskazane zestawienie określa należność podstawową na kwotę 8879,51 zł, a zsumowane odsetki za opóźnienie od kwot i za okresy wskazane w piśmie na kwotę 1097,81 zł.

W związku z podniesionym przez pozwaną zarzutem przedawnienia roszczenia powód zaskarżył wyrok Sądu pierwszej instancji jedynie w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 9977,32 zł z odsetkami ustawowymi:

a) od kwoty 8879,51 zł od dnia 1 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz

b) od kwoty 1097,81 zł od dnia 8 sierpnia 2014 roku (dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty,

wychodząc z założenia, że w zaskarżonej części jego roszczenie nie uległo przedawnieniu.

÷

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nie jest zasadny wniosek apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Wprawdzie wniosek ten został zgłoszony jako wniosek ewentualny, ale, jako dalej idący, wymaga omówienia w pierwszej kolejności.

Z przepisów art. 386 § 2 i 4 k.p.c. wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Dodatkową podstawę prawną uchylenia wyroku stanowi przepis art. 505¹² § 1 k.p.c., mający zastosowanie w postępowaniu uproszczonym.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji nie jest dotknięte nieważnością. Sąd ten rozpoznał istotę sprawy, analizując zasadność żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych jako podstawa faktyczna powództwa i rozpoznając zarzuty podniesione przez pozwaną. Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy nie wymaga również przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, ani też nawet uzupełniania, czy powtarzania postępowania dowodowego.

Sprawa niniejsza nie podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Należy także zwrócić uwagę, że powód nie przytacza w apelacji zarzutów, których uwzględnienie mogłoby skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku.

÷

Nie są uzasadnione zarzuty podniesione w apelacji.

Na wstępie należy wskazać, że w przeważającej części prawidłowe są ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonana przez ten Sąd ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Nie jest natomiast prawidłowe ustalenie, że Gmina L. jest reprezentowana przez Zarząd (...) w L.. Zarząd (...) w L. jest jedynie jednostką organizacyjną Gminy L.. Nie jest ani samodzielnym podmiotem prawa, ani też organem Gminy L.. Osoba kierująca wskazaną jednostką organizacyjną Gminy L. jest jedynie pełnomocnikiem Gminy, a nie jej organem.

Nie w pełni prawidłowa jest interpretacja Sądu Rejonowego treści pism kierowanych przez powoda do pozwanej, a zawiadamiających pozwaną o wysokości opłat.

Z okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie, a uzasadniających żądanie pozwu, wynika, że podstawą faktyczną powództwa jest zapłata należności wynikających z prowadzenia przez powoda cudzych spraw bez zlecenia. Powód wskazał bowiem, że prowadzi zarząd nieruchomością oznaczoną jako lokal numer (...) w budynku przy ul. (...) w L. na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia, z uwagi na to, że współwłaściciel tego budynku nie sprawują zarządu we własnym zakresie.

Przepis art. 753 k.c. stanowi, że:

§ 1. Prowadzący cudzą sprawę bez zlecenia powinien w miarę możliwości zawiadomić o tym osobę, której sprawę prowadzi, i stosownie do okoliczności albo oczekiwać jej zleceń, albo prowadzić sprawę dopóty, dopóki osoba ta nie będzie mogła sama się nią zająć.

§ 2. Z czynności swych prowadzący cudzą sprawę powinien złożyć rachunek oraz wydać wszystko, co przy prowadzeniu sprawy uzyskał dla osoby, której sprawę prowadzi. Jeżeli działał zgodnie ze swoimi obowiązkami, może żądać zwrotu

uzasadnionych wydatków i nakładów wraz z ustawowymi odsetkami oraz zwolnienia od zobowiązań, które zaciągnął przy prowadzeniu sprawy.

Z powołanych przepisów wynika, że prowadzący cudzą sprawę bez zlecenia może żądać jedynie zwrotu uzasadnionych wydatków i nakładów wraz z ustawowymi odsetkami oraz zwolnienia od zobowiązań, które zaciągnął przy prowadzeniu sprawy, i tylko wówczas, jeżeli działał zgodnie ze swoimi obowiązkami.

Prowadzący cudzą sprawę bez zlecenia nie może natomiast występować z roszczeniami o wynagrodzenie za wykonanie swoich czynności oraz z roszczeniami o zapłatę zaliczek na poczet kosztów wykonania zamierzonych czynności.

Możliwość żądania zwrotu uzasadnionych wydatków i nakładów oznacza, że chodzi jedynie o zwrot kwot efektywnie wyłożonych na pokrycie wydatków i nakładów. Wydatek i nakład musi być zatem rzeczywiście poniesiony, aby możliwe było żądanie jego zwrotu.

Analiza dokumentów przedstawionych przez powoda, a mianowicie pism kierowanych do pozwanej w okresie od dnia 20 października 2003 roku do maja 2014 roku, wskazuje jednoznacznie, że opłaty, o których pozwana była informowana, miały w przeważającej części albo charakter zaliczek na pokrycie przewidywanych kosztów zarządzania i utrzymania nieruchomości (gdy dotyczyły okresu na przyszłość po sporządzeniu pisma) albo swoistego ryczałtu za zarządzanie nieruchomością (w tych nielicznych wypadkach gdy odnosiły się także do okresu poprzedzającego sporządzenie danego pisma). Opłaty te nie stanowiły natomiast rezultatu rozliczenia należności wynikających z rozliczenia poniesionych wydatków lub nakładów za dany okres, który już upłynął (k. 49-71). Wskazuje na to jednoznacznie stała wysokość zasadniczej części opłat w miesięcznych okresach czasu, jednolite opisanie tytułu tej zasadniczej części opłat, a także fakt, że opłaty te były ustalane także na przyszłość.

Powyższe uwagi dotyczą w szczególności okresu, za który została naliczona należność objęta rozstrzygnięciem zaskarżonym apelacją, a więc rozstrzygnięciem oddalającym powództwo o zapłatę kwoty 9977,32 zł z odsetkami ustawowymi:

a) od kwoty 8879,51 zł od dnia 1 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz

b) od kwoty 1097,81 zł od dnia 8 sierpnia 2014 roku (dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

Podstawę faktyczną tego żądania wyznacza zestawienie dołączone do pisma z dnia 14 listopada 2014 roku, mające postać tabeli. Żądanie zapłaty kwoty 8879,51 zł dotyczy okresu od dnia 8 sierpnia 2011 roku do końca maja 2014 roku (k. 72).

Z dokumentów znajdujących się na kartach 50-56 akt sprawy wynika, że powód informował pozwaną o tym, iż pozwana ma płacić kwoty z tytułu:

a) „opłat za zarządzanie lokalem mieszkalnym”,

b) „świadczeń”.

„Opłaty za zarządzanie lokalem mieszkalnym” zostały wyliczone jako iloczyn powierzchni mieszkania pozwanej i stawki za 1 m² powierzchni.

Z kolei pod pozycją „świadczenia” ujęte zostały:

- określone zaliczkowo należności za 6 m³ zimnej i ciepłej wody,

- określone zaliczkowo należności za odprowadzenie 6 m³ ścieków,

- bliżej nieokreślony „abonament za wodomierz” w stałych kwotach oraz

- przypadająca na jedną osobę stała kwota za wywóz nieczystości stałych.

Kwoty wynikające z dokumentów znajdujących się na kartach 50-56 akt sprawy są zbliżone do kwot wskazanych w zestawieniu tabelarycznym (k. 72) w kolumnie zatytułowanej „przypis”, choć nie ma pełnej zgodności.

Kwoty te nie odzwierciedlają jednak rzeczywiście poniesionych przez powoda wydatków i nakładów związanych z wykonywaniem czynności zarządu na zasadzie prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia, a tylko roszczeń z tego tytułu powód mógłby dochodzić w oparciu o wskazywaną przez siebie podstawę faktyczną.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że w zestawieniu tabelarycznym w kolumnie zatytułowanej „korekty” znajdują się dodatkowe pozycje w kwotach 79,71 zł, 310,68 zł i 2808,46 zł, które nie mają jakiegokolwiek oparcia w dokumentach przedstawionych przez powoda. Nie wiadomo nawet z tytułu jakich wydatków i nakładów powód domaga się tych kwot za miesiące, do których zostały przypisane.

W związku z powyższym należy uznać, że powód nie udowodnił, iż w okresie objętym żądaniem, którego dotyczy apelacja, poniósł wydatki lub nakłady związane z zarządzaniem nieruchomością, na której znajduje się lokal pozwanej, których wartość podlegałaby zwrotowi.

÷

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia przepisu art. 6 k.c. Przepis art. 6 k.c. reguluje zagadnienie ciężaru dowodu w znaczeniu materialnym, czyli zagadnienie podmiotu, którego obciążają materialnoprawne skutki nieudowodnienia twierdzeń w zakresie okoliczności istotnych dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Z naruszeniem tego przepisu mielibyśmy do czynienia wówczas, gdyby Sąd pierwszej instancji nieprawidłowo określił na kim w rozpoznawanej sprawie spoczywa ciężar dowodu w zakresie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Taka sytuacja jednak w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiła.

Przepis art. 6 k.c. nie dotyczy natomiast zagadnienia, czy strona wywiązała się ze swego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne. Przepis art. 6 k.c. nie reguluje kwestii skuteczności wykazania dowodzonych okoliczności, ponieważ ta kwestia podlega ocenie w świetle przepisów procesowych. Kwestionowanie prawidłowości uznania przez sąd, że przeprowadzone dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których ciężar udowodnienia spoczywał na jednej ze stron, może nastąpić w drodze zarzutu naruszenia odpowiednich przepisów prawa procesowego, nie zaś art. 6 k.c. Nie jest również objęte tym przepisem, które z faktów i z jakich przyczyn sąd uznał za udowodnione¹.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania należało oddalić apelację, jako bezzasadną.

*

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od Gminy L. na rzecz A. D. kwotę 604,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W związku z tym, że apelacja powoda została oddalona w całości, powód jest stroną przegrywającą sprawę w drugiej instancji w całości. Powinien zatem zwrócić pozwanej poniesione w tej instancji koszty. Koszty te obejmują:

a) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej, ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 – tekst jednolity ze zmianami),

b) opłatę pocztową za przesłanie pełnomocnikowi powoda przesyłki poleconej obejmującej odpowiedź na apelację – 4,20 zł (k. 102).

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 Por.: wyrok SA we Wrocławiu z dnia 7 marca 2012 roku, I ACa 97/12, Lex nr 1130079; wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2011 roku, I CSK 517/10, Lex nr 960502; wyrok SN z dnia 27 stycznia 2011 roku, II PK 173/10, Lex nr 786376; wyrok SN z dnia 20 stycznia 2011 roku, I CSK 409/10, Lex nr 738082; wyrok SN z dnia 5 listopada 2010 roku, I CSK 23/10, Lex nr 786548; wyrok SN z dnia 6 października 2010 roku, II CNP 44/10, Lex nr 970065; wyrok SN z dnia 25 czerwca 2010 roku, I CSK 544/09, Lex nr 737245; wyrok SN z dnia 16 czerwca 2010 roku, I CSK 482/09, Lex nr 607236; wyrok SN z dnia 11 marca 2009 roku, I CSK 363/08, Lex nr 560510.